

## Neděle 18.9.2016 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

**„A nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení. Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4,30-32) - „Plamen Ducha nezhášejte, prorockými dary nepohrdejte. Všecko zkoumejte, dobrého se držte; zlého se chraňte v každé podobě.“ (1Te 5,19-22)**

Nevím, jak jste se minulý týden měli a jak se vám dařilo. Ale obvykle to je tak, že některé věci zvládneme a máme z nich radost a občas se nám také něco nepovede a pak nás to štve. S tím vším, co jsme prožili, přicházíme do nedělního shromáždění. Za dobré věci Pánu Bohu děkujeme a selhání, neúspěchy a neposlušnosti Pánu Bohu vyznáváme. Možná si ještě vzpomenete na to, o čem jsme přemýšleli před týdnem. Podle ap. Pavla jsme „svatí v Kristu Ježíši“. Vysvětlili jsme si, že „svatí“ jsou všichni, kteří ve víře v Ježíše Krista odevzdali svůj život Bohu. Přijali jsme to jako slovo povzbuzení a posily, které neplatí jen pro křesťany v 1.století, ale také pro nás. Je to trochu nezvyklé, když to vztáhneme na sebe, protože tak vysoké mínění o sobě obvykle nemáme. Ale je to Boží slovo, které má posilovat naši víru a má nám pomáhat ve vzájemných vztazích a společné službě.

### 1. Boží vyučování

Dnes jsme otevřeli další novozákonní texty, které mluví o našem vztahu k Duchu svatému. Duch svatý to není nikdo jiný a nikdo menší než Bůh sám. Proto máme brát jeho působení velmi vážně. V dvojitým smyslu: v pohledu na naše vztahy s bratry a sestrami a na naše chování k nim, a pak také v pohledu na Boží působení v jejich životech.

*Než si to vysvětlíme*, rád bych upozornil na to, že apoštol Pavel to píše celému sboru. Nejsou to rady pro jednotlivce, ale vyučování pro celé společenství. Apoštol používá *množné číslo*, aby zdůraznil, jak v křesťanově životě všechno spolu souvisí. Kristova církev to je „škola“, ve které křesťané praktikují svou víru, kde se učí žít nově a kde je ve vztazích vidět proměna jejich života. *To další*, co máme vidět a co nám pomáhá rozumět Božímu slovu, je *širší souvislost*, ve které náš verš o zarmucování Ducha svatého stojí. Celá 4.kap. je věnována vyučování o novém životě. Pavel vysvětluje věřícím, kde a v čem se „nový život s Kristem“ liší od toho starého, s čím se neslučuje a k čemu směřuje. To „staré“ je třeba odložit a to „nové“ obléknout. Apoštol přechází ke konkrétním radám a píše o pravdomluvnosti, o ovládnutí hněvu, poctivosti v práci, laskavé řeči a povzbuzuje k tomu, aby se křesťané chovali k druhým tak, aby v tom byla vidět Boží láska. A mezi těmi praktickými radami najdeme výzvu **„nezarmucujte Ducha svatého Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení“**.

### 2. Nezarmucovat Ducha svatého

Ap. Pavel vychází z toho, že jako křesťané jsme „chrámem Ducha svatého“. Tak o tom píše církvi v Korintu: **„Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá? Nepatříte sami sobě!“** (1K 6,19). Na to máme pamatovat a podle toho se chovat. Když nebereme ohled na to, že v nás přebývá Duch svatý a k druhým se chováme nelaskavě, urážíme je, ubližujeme a srážíme, pak tím **„zarmucujeme Ducha svatého“**. Duch svatý je Boží pomocí pro nás. Připomíná nám Ježíšovo slovo, ukazuje na Jeho lásku a vede nás k tomu, abychom se chovali jako náš Pán. A když to, k čemu nás Ducha svatý vede, přehlídíme nebo se tomu bráníme, pak tím **„zarmucujeme Ducha svatého“**. Chci zde připomenout izraelského

krále Davida. Ten se v jedné situaci neubráníl pokušení v podobě krásné ženy a zařídil všechno tak, aby mohla být jeho, i když byla vdaná. Pánu Bohu se to nelíbí, posílá k němu svého proroka a ten mu nastaví zrcadlo a ukáže, že zhřešil a „zarmoutil svého Boha“. David o svém trápení a pokání píše v Ž 51: „*Smiluj se nade mnou, Bože. Proti tobě samému jsem zhřešil, stvoř mi, Bože, čisté srdce, ducha svatého mi neber!*“. Duch sv. nenávidí hřích, lež, pokrytectví. Ducha svatého zarmucuje také všechno, co narušuje jednotu církve, co není z lásky a co nevede k pokoji. - Ap. Pavel píše církvi v Korintu: „*Prosím vás, bratří, abyste všichni byli svorní a neměli mezi sebou roztržky. Dověděl jsem se totiž, že jsou mezi vámi spory.*“ To je další příklad chování, které zarmucuje Ducha sv. Když se zachováme nesvatě, jednáme bez lásky, DS nás na to tiše upozorňuje. Na takové vnitřní oslovení máme odpovídat pokáním, vyznáním hříchu a změnou chování. Když to neděláme, vzdalujeme se Pánu Ježíši.

### **3. Nehasit plamen Ducha**

Varování před zarmucováním Ducha svatého připomíná nebezpečí, kdy nebereme vážně Boží působení a napomínání. A to je škoda. Ta druhá rada se týká našeho strachu z působení Ducha svatého v životě sboru. Apoštol Pavel používá pro Ducha svatého obraz ohně, který hoří a má hořet. Přibližuje nám tím charakter zdravého duchovního života a jeho zvláštní, Boží kvalitu. Tak někdy říkáme o nadšených křesťanech, že „hoří“, a o živé církvi, že je „horká“. Pro církve v Laodikeji je to špatné vysvědčení, když se o ní ve Zjevení říká, že není ani „horká“ ani „studená“. – O Duchu svatém platí, že „*vane tam, kam chce*“, působí nové věci. A i když si přejeme, abychom byli opravdovými a zapálenými křesťany, přece jenom nás někdy znervózňuje, když se ve sboru děje něco, čemu nerozumíme a co nemáme pod kontrolou. – Tak to prožívali křesťané od začátku, že se Duch svatý projevoval v jejich životech nezvykle a nečekaně. Dával jim odvahu k vyznávání víry, měnil jejich životy a rozdával duchovní dary. Mezi křesťany se děly také zázraky uzdravení, Boží ochrany, ozývala se slova proroctví nebo se lidé modlili v jazycích, kterým se nikdy neučili.

Když dnes křesťané hledají novou plnost duchovního života, stává se, že jim Duch svatý dá prožít novou duchovní zkušenost. U někoho se to projeví velkou radostí, někdo v osobním svědectví vysloví prorocké slovo do situace sboru a někdo jiný prožije div uzdravení. Jistě, že naše zkušenosti jsou ovlivněny psychikou a emocemi. Proto je třeba se nad Bibli ptát, jestli to, co se děje, je od Boha anebo z člověka. A právě do těchto situací platí Pavlovo „**plamen Ducha nezhášejte!**“. Kazatel a staršovstvo to nemá být tým „hasičů“, který každý duchovní projev, který se trochu vymyká zvyklostem nebo jde za rámec liturgie, hned hasí, aniž se ptá, zda to není Boží nové promluvení. Sv. Pavel povzbuzuje křesťany, aby se nebáli působení Ducha svatého a Jeho moci, ale udělali pro ně prostor. Kdo ví, zda Pán Ježíš nechce církve duchovně probudit prostřednictvím nových zkušeností s Jeho milostí a mocí. Proto se nebojme působení Ducha svatého, nebojme se nové horlivosti, nového nadšení a radosti a „*plamen Ducha nezhášejme*“. To bychom se také mohli připravit o **VELKÉ VĚCI**. A to určitě nechceme. **AMEN.**

**Bronislav Kaleta**